Ч. 229. Четвер 26 (13) жовтня 1911. Рік XXI.

Виходить у Львові що дня (крім неділь і гр. кат. сьвят) о 5-ій годині по полудни.
РЕДАКЦИЯ і Адміністрация: улиця Чарнецкого ч. 10.
ПИСЬМА приймають ся лиш франковані.
РУКОПИСИ звертають ся лиш на окреме жадане і за зложенем оплати почт.
РЕКЛЯМАЦИЇ незапечатані вільні від оплати почтової.

НАРОДНА ЧАСОПИСЬ

Додаток до „Ґазети Львівскої".

Передплата у Львові в бюрі дневників пасаж Гавсмана ч. 9 і в ц. к. Старостваx на провінциї:
на цілий рік К 4·80
на пів року К 2·40
на чверть року К 1·20
місячно . . . К—·40
Поодиноке число 2 с.
З почтовою пересилкою:
на цілий рік К 10·80
на пів року К 5·40
на чверть р. К 2·70
місячно . . . К —·90
Поодиноке число 6 с.

Вісти політичні.

Рада державна — Парляментарне положене.— Італіяньско-турецка війна.

В дальшім ході нарад вчерашного засїданя палати послів вели ся наради над предложенєм в справі заснованя італіяньского правничого виділу. Промовляли посли: Баттісті, Італіянець, Рибар, Словінець, Форманек і Томашек, Чехи і Всенїмець Еґер, котрий виступив против Італіянцїв і заявив, що Всенїмцї протестують против закладаня в Австриї дальших ненїмецких унїверситетів. На тім перервано дискусию і приступлено до дальших нарад над наглячими внесенями про дальматиньскі зелїзницї. Промовляв п. Івцевич, по чім засїданє закрито. Слїдуюче нинї.

Вчерашний „N. Wien. Tgb." впевнює, що при реконструкциї кабінету єго ядро остане без зміни. До кабінету увійдуть два нові міністри, після одних два чеські урядники, після других два чеські посли. Та реконструкция кабінету має на метї прилучити ческий клюб до парляментарної більшости, що було би початком санациї парляментарних відносин. Передвчера посли Крамарж і Удржаль конферували в праскім соймі з ріжними полїтиками. В добре поінформованих кругах впевняють, що Чехи покинули думку десиґнованя до кабінету віцепрезидента намістництва Воячка, бо він не обзнакомлений з віденьским тереном.

В парляментарних кругах запевнюють, що вчера мала рішити ся доля кабінету бар. Ґавча. В полудне зібрало ся на нараду Коло польске, а по обідї антисеміти і нїмецкий союз. Ситуация комплікує ся ще й через те, що Італіянцї домагають ся означеня реченця, коли має бути заснований італіяньский факультет, а Нїмцї не хотять єго означувати, анї не хочуть згодити ся, щоби факультет був у Відни або в Триденті.

На африканьскім поли війни приходить до чимраз більшого оживленя. В днях від 16 до 20 с. м. в Беґазі і в Дерні прийшло до кровавих боїв, з яких Італіянцї лише з великим зусилєм і трудом вийшли побідоносно. В обох тих містах крім невеликих тамошних турецких залог виступило против Італіянцїв цїле арабске населенє, а крім того брали участь в боротьбі околичні бедуїньскі племена. Турецкі войска проявили при тім просто геройску відвагу та хоробрість. Залога Дерни складала ся взагалі лише зі сто турецких вояків. Однак та жмінка два рази приневолила італіяньскі судна, що везли войско на берег, до відвороту, а уступила з міста аж тоді, коли стрільна тяжких корабельних армат знищили майже цїле місто і перемінили єго у велике димляче румовище. В Бенґазі коло 200 турецких вояків забарикадувало ся у великих касарнях, побудованих недавно одним нїмецким архітектом, і звідтам пражили убийчим огнем італіяньске войско, що висїдало на берег. А коли стрільна італіяньских корабельних армат почали в тім будинку бурити стіни і коли від них вибухла пожежа, невеликий той турецкий відділ випав з горіючого будинку і з баґнетами в руках кинув ся на неприятеля. Та борба на баґнети була дуже завзята і кровава. Італіянцї вспіли вправдї і сей атак відперти, але се завдячують виключно своїй величезній чисельній перевазї та корабельній артилєриї. Діяло ся то, як виходить з італіяньских депеш, дня 18 с. м. Тогож дня вже близько 4.000 італіяньского войска стояло на березї. Не могучи видержати огню корабельних армат, Турки завернули в глубину краю і забрали з собою всї 12 армат, які там пали. Але вже на другий і третий день знов заатакували значні відділи Бедуїнів італіяньске войско. Атаки ті відперто, але фактичне занятє міста і сусїдних сїл, наступило аж дня 20 с. м. Які втрати потерпіли обі сторони, годї зміркувати, бо турецкі донесеня подають втрати Італіянцїв на кількасот мужа, а втрати Турків подають мінімально, між тим коли донесеня італіяньскі представляють всьо на відворот.

Однак оногди наспіли вісти про новий бій під Бенґазі, в якім Італіянцїв таки добре побито. „Berliner Tageblatt" доносить з Констан-

---

5)

Крізь стїну.

(З француского — Кл. Моффета).

(Дальше).

— На сон? Мій Боже — скрикнув Кокеніль живо — я, чоловіче, не покладаю ся нї на сон нї на оповіданє дївчини! Она получила лиш дві річи, які до себе належать. Проче зробив мій розум. Є звязь між жертвованою менї посадою в Ріо і моєю відправою із служби. То я знаю і подам вам ще кілька подробиць для поясненя. В послїдних двох лїтах одержав я три рази із заграницї візванє до обнятя знаменитих посад. Розважте лиш: урядових посад далеко від Парижа! Отже хтось має важні причини, аби усунути мене з Парижа і з моєї посади в поліциї.

— І ви гадаєте, що той хтось причинив ся до вашої відправи?

— Я навіть знаю. Тодїшний шеф, пан Жіру, що він дуже того жалує, але мусить так робити на приказ з гори.

Комісар зробив великі очи.

— Гадаєте, що маємо тут в Парижи злочинця, котрий може нївечити волю шефа поліциї?

— А чиж то тяжше, як мати вплив на бразилійске правительство? Чи гадаєте, що Ріо де Жанейро лиш для моїх хороших очий платить сто тисяч франків?

Пужо гладив в задумі вуси рукою.

— То дивне — сказав — але.... — Помовчав хвилю і знов відозвав ся: — Отже гадаєте, що задумано якийсь великий злочин?

— А ви не гадаєте? — відповів Кокеніль.

— Алеж ви вже не в службі — скрикнув комісар нетерпеливо. — Чогож би отже та загадочна особа мала вас висилати конче до Бразилиї?

— І то я роздумав — відповів Кокеніль спокійно. — Гадаю, що той злочин буде такий дивний і незвичайний, що мусить звернути мою увагу, коли я ще тут буду. І колиб я побачив в нім велику криміналїстичну загадку, то зовсїм певно міг би я спробовати розвязати єї, хоч я вже не в службі.

— То мене пересьвідчує — признав комісар, що поволи підпадав під вплив пересьвідченя свого приятеля. — А як гадаєте, коли би мав бути сповнений той злочин?

— Хто знає? Справа мусить бути близька, бо инакше не наставали би на мене, аби я вже завтра був на корабли. Ах, ви того не знали? Так, гадають, що я вже сиджу в поспішнім поїздї, бо корабель відходить завтра рано, ще заки наспіють ранїшні париcкі часописи до Шербурґа.

Пужо зірвав ся і видивив ся на аґента.

— Як? — скрикнув. — То гадаєте, що може — вже сеї почи?

В тій хвили комнату осьвітила осліплююча блискавка, по котрій роздав ся оглушуючий удар грому. Кроваве вечірне небо було відгуном бурі.

Кокеніль майже не зважав на то, лиш спокійно відповів:

— Гадаю, що наближає ся велика борба і що я возьму в ній участь. Хтось грає о величезну ставку; хтось, що розпоряджає грішми і політичною силою і нічого не налякає ся — хтось, що знищить мене, коли я єго не знищу. То буде великаньска справа, Пужо, найбільша, якої я коли підняв ся і може моя послїдна.

Він замовк і глядів непорушно на портрет своєї матери, між тим як єго уста нечутно порушали ся.

— Ах, ви мене зовсїм очарували, Кокеніль — скрикнув комісар. — Будьте розумні, старий друже; може то всьо лиш уява.

Кокеніль не відповів, лиш все ще дивив ся на образ матери. Якийсь час було зовсїм тихо в комнатї. Нараз гробову тишину перервав різкий голос телефонічного двінка.

— Господи Боже! — шепнув комісар здригаючись. — Що то?

Оба мужчини сидїли непорушно, немов би приковані, з очами зверненими на телефон.

Знов роздав ся голос двінка, сим разом ще голоснїйше і немов приказуючо. Пужо зірвав ся з очивидним напруженєм.

— Ми поводимо ся як малі дїти — ска-

тинополя, що після вістий, які одержав турецкий кабінет, Італіянці потерпіли під Бенґазі великий погром. Коло Бірки, кілька кільометрів на всхід від Бенґазі, на 8.000 Італіянців напала турецка армія. В бою Італіянці втратили 800 людий, а Турки 115. Инше турецке інформацийне жерело подає італіяньску втрату на 1000 людий. На поли бою Італіянці полишили значну скількість оружия та амуниції. В Римі до послїної хвилї не знають офіцияльних подробиць про сю борбу, бо правительство спиняє всякі телеґрами, щоби не непокоїти родин вояків.

Нинїшні телеґрами доносять о нових дуже кровавих і завзятих боях в околици Бенґазі. І так з Константинополя доносять: На вчерашнїм принятю дипльоматичнїм мав заявити міністер справ загравичних, що Італіянці утратили коло Бенґазі 2000 вояків. — А з Риму подають таке донесенє італіяньскої аґенциї Стефані: Онагди відбула ся в околици Бенґазі дуже кровава борба, в котрій взяли участь артилерия арабска і піхота турецка. Огонь з обох сторін був дуже сильний. Турки і Араби потерпіли значні втрати. Втрати Італіянців малі.

Новинки.

Львів, 25 жовтня 1911.

— Стан здоровля Є. В. Цїсаря. З Відня доносять: Є. В. Цїсар має легкий катар, якого набрав ся стоячи без накрития голови на бальконї замку в Шварцав підчас весїльного торжества Архікн. Кароля Франц Йосифа. Мимо того, що катар єсть дуже легкий, постановив Цїсар не виїзджати в Шенбрунь до Відня, щоби катару позбути ся як найскорше. З тої причини відкликано заповіджені на четвер авдиєнциї і приняття в Бургу; они відбудуть ся в Шенбрунї. Треба ще раз зазначити, що катар єсть дуже легкий і не робить Монарсї нїякої докучливости.

— Є. Е. п. Намістник др. Михаїл Бобржиньский виїхав вчера вечером в справах урядових до Відня.

— Білєти на концерт Маркіяна Шашкевича у Львові, який відбуде ся дня 6 падолиста в салї „Фільгармонїї“ при ласкавій участи нашої славної оперової артистки, п. Сальомеї Крушельницкої, можна буде набувати від дня 25 (середи рана) в книгарнї Наукового Товариства ім. Шевченка у Львові (Ринок ч. 10). Цїни білєтів будуть оповіщені в понедїлок. Другий концерт з незмінною програмою відбуде ся по знижених цїнах дня 7 падолиста. Білєти на другий концерт буде продавати книгарня в перших днях падолиста.

— Невже ж би? Дуб Шашкевича зазеленів! Сеї осени, коли й садовина другий раз цвиге і то можливе. Про се незвичайне з'явище в природї, а тим більше незвичайне в теперішну пору в Підлисю, читаємо в „Руслані“: Дуб, що стоїть при в'їздї на обійстє приходства в Підлисю, про якого Маркіян пише в стишку „Підлисє“: „Там колодязь студененький, а дуб воду тягне“, покрив ся тепер — як нам доносять — новим зеленим листєм. Сей кількасотлїтний, величезний сьвідок молодих лїт Маркіяна, немов прочуваючи велике сьвято, при красив ся на него пізною осенью в нову одїж. Під сим дубом стоїть колодязь, колись деревляний, нинї бетоновий, а журавель криє ся між гилаками дуба. По другій стороні в'їздової брами стоїть другий величезний дуб, безперечно ровесник першого. І про него згадує Маркіян:

„Там ти скаже дуб старенький
І єден і другий,
Як там жив єм ще маленький
Без журби, без туги“.

Приходский сад в Підлисю —

„У садочку соловейчик
Щебетав пісеньки,
Розвивав ми пісеньками
Лїта молоденькі“.

є мішаний овочевих дерев з дубиною і сосниною та робить враженє вікового ліса. Видно, що там давних часах був ліс, а приходскі будинки поставлено під лісом. Цїле приходство стоїть оподалїк від Підлися, розмежене від села пісковатою толокою. Троха дальше за приходством лежить село Розважь, яке також наложить до підлиської парохії. Оба села лежать на рівнинї, яка тягне ся на північ аж поза стацию Ожидів. На сходї Підлися у віддали до трох кільометрів зараз за ожидівско-білокаменецким гостинцем виростає з рівнини „Біла Гора“, про яку Шашкевич пише:

„Підлисецка горо біла!
Як тебе не бачу,
Так ми тяжко, так ми сумно,
Що трохи не плачу“.

„Білу Гору“ видно з приходских вікон в Підлисю навіть крізь гиляки дубів, а з в'їздової брами отвирає ся на гору величавий вид. Цїла околиця дуже гарна і принадна та лишає по собі у видця на довгі лїта незатерті враженя. Нинїшний приходский дім в Підлисю і всї господарскі будинки, деревляні і старі, але вже не ті, котрі памятали часи Маркіяна. Церква деревляна, не велика, з 3 ма копулами, також не та сама, що була перед сотнею лїт. Біля церкви типова сільска дзвінниця. Цїле село Підлисє виглядає в лїтній порі як один великий сад, здалека видно лише крайні доми, решта схована між деревами. Для участників Маркіянового сьвята в Підлисю дня 29 с. м., які ще тих околиць не бачили, буде цїкаво оглянути ту „веселую сторононьку“. „Там то любо, там солодко, весело і мило“ — пише про неї Маркіян.

— З мести. В Стрию стрілив пожарник Ясїньский до свого вахмайстра Остржеховского з револьвера і поцїлив его в черево. Тяжко раненого Остржеховского відвезено до шпиталю; куля досн не виймлено. Ясїньского арештовано. Він каже, що стрілив до Остржеховского для того, бо той з ним зле обходив ся. — В Жужели склала ся знов така подія: Господар Васьків купив в дорозї лїцитациї хату Кічуна, котрого цїле майно продано. Кічун запросив Васькова, щоби той прийшов оглянути хату. В хвили, коли Васько оглядав стїни хати Кічуна, стрілив той до него три рази з револьвера. Дві кулї перейшли через шию, а трета застрягла в голові, але Васьків не згинув. Кічун побіг тодї чим скорше на жандармску станицю в Белзї і сказав там, що то Васьків стріляв до него. Коли Васьків відзискав притомність, розповів все як було, а тодї Кічуна арештовано.

— Львівский руский театр в Станиславові. (Саля Монюшка — Початок о $7\frac{1}{2}$ вечером).

В четвер 25 жовтня послїдна вистава „Оповіданя Гофмана“.

— Огнї. В Грималівці, брідского повіта, погоріло в ночи з 22 на 23 с. м. 32 господарів. Займило ся від шопи шинкаря Гемерлїнґа. Крім будинків згоріло ще три штуки товару, кілька безрог і богато запасів збіжа, сїна і соломи. Шкоду обчисляють на 128.000 корон. Обезпеченних було в „Днїстрі“ 24 господарів. — В Олексичах на приходстві у о. Кордуби вибух дня 18 с. м. огонь і знищив всї господар-

---

зав. — То нїчо. Я зарядив в бюрі, аби мене покликано коло десятої. — Держав слухавку коло уха. — Так, тут Пужо... Що?.. В Анзонії?.. Убитий?.. Пішлїть там сейчас Тінїоля з лїкарем і трех чотирох урядників. Гостинниця має бути замкнена. Не впускайте нїкого до середини нї не випускайте. І аби нїхто не виходив з салї бенкету! Буду там за двацять мінут. Конець!

Повісив слухавку на гачок і обернув до Кокенїля налякане, блїде лице.

— Стало ся! — сказав глухо.

Кокенїль поглянув на годинник.

— Чверть по девятій. Мусимо спішити ся. — Витягнув скоро шуфляду свого бюрка. — Мушу мати то — і то. А тепер скоро. Автомобіль чекає.

III.

Сепаратка ч. 6.

Все ще лискало і греміло і дощ лив струями, коли оба урядники їхали на Елїзейскі поля, а Кокеїль говорив до себе:

— Мав щастє, що якраз прийшла буря.

У відповідь на питаючий погляд приятеля додав:

— Кажу, що грім заглушив вистріл, так що він зискав час.

— Він? Звідки знаєте, що то був мужчина? В кімнатї була женщина і она утікла. То менї зараз телефонували.

Аґент потряс головою.

— Женщини в таких річах не винахідчиві. То не є звичайна стрілянина, лише обдумане і приготовлене скритоубийство.

— Длячого гадаєте, що було приготовлене?

— Бо той чоловік утїк.

— Того менї не донесено.

Кокенїль усьміхнув ся.

— З того я й заключаю, що він утїк. Колиб его були зловили, то були би донесли.

— Може бути — воркнув комісар і додав: — Дуже погана річ для Ґріца.

Ґріц був властителем ріжних славних гостинниць в Монте Карльо, Льондонї і Брукселї, а перед недавним часом отворив величавий готель „Анзонія“ з гостинницею в Парижи. Буд нок займав цїлий чотарокутник при Елїзейских Полях і Ґріц видав на будову і устроєнє его княжий маєток, так що він відповідав найбільшим вимогам мілїярдерів двацятого столїтя. Першорядність гостинниції надавала значіня і злочинови. Комісар добре казав, цїла справа була дуже погана для Ґріца.

Коли самоїзд задержав ся перед в'їздом до готелю, наблизили ся сейчас уставлені два поліцияити і зарапортували, що пан Жібелен і два инші урядники вже прибули і розпочали слїдство.

— Чи батько Тінїоля тут? — спитав Кокенїль.

— Так, пане — відповів поліцийант, поздоровляючи его з почестию.

— Поговоріть насамперед з Жібеленом, заки я увійду — шепнув Кокенїль комісареви до уха. — Справа досить прикра. Жібелен добрий аґент, але трохи старосьвітский в своїх методах і ми оба нїколи не могли годити ся. Ту справу віддано єму — отже треба з ним лагідно обходити ся.

— Він не може мати нїчого против того — відповів Пужо. — Остаточно я чей комісар сеї дїльницї і —

— Я знаю, але я волїв би, колиб ви з ним поговорили.

— То добре. Я сейчас знов тут буду.

Перетиснув ся крізь товпу цїкавих і зник в брамі, і вже по кількох мінутах вернув незвичайно розгніваний.

— Така глупота! — крикнув.

— Я надїяв ся чогось такого — сказав аґент.

— Жібелен каже, що ви не маєте тут що робити. То безличний чоловік! — Скажіть — говорить — тому Всай Сосоно, нехай він до того не мішає ся. — Висший приказ! Я відповів єму, що желаю собі вашої присутности. Отже ходіть!

Він хотїв Кокенїля повести з собою попід руку, але той відступив ся і сказав:

— Ще нї. Маю лїпшу гадку. Робіть лиш своє дїло і не журіть ся мною.

— На кождий спосіб я зателефоную про те до дирекциї поліциї. Колиж вас знов побачу? — наставав Пужо.

— Імовірно ще сеї ночи. Мій поклін Жібеленови — відповів Кокенїль, усьміхаючи ся.

Пужо кивнув головою і пійшов, між тим як Кокенїль заплатив автомобіль.

Тимчасом в великих салях гостинниці минав вечер зовсїм спокійно. Музика грала як все знаменито і лиш немногі з численних і елеґантних гостий знали, що тут инні щось скоїло ся.

(Дальше буде).

скі будинки з цілим сегорічним добутком. Згоріла стайня, в котрій попекли ся три коні а крім того згоріли кури, гуси і індики, вози, упряж і січкарня. Загальна шкода виносить 6000 кор. і була в части обезпечена. — У Ваневі, сокальского повіта, згоріло дня 18 с. м. 17 загород селяньских разом з будинками господарскими а шкода виносить 140.000 кор. і була лиш в части обезпечена. День перед тим згоріла на Горі під Сокалем хата селянина Конрада Слівіньского. Підчас коли хата горіла, властитель еї пяний до безтяму спав на печи і хропів на цілу хату. Лиш з великим трудом удало ся жандармови Шеркавскому винести пяного з горіючої хати. В обох повисших случаях причиною огню були — діти.

— **Зловлене великого обманця.** Кілька днів тому назад арештовано в Берні на Мораві якогось Корнфельда (мабуть чи не Жид то?), бувшого урядника асекурацийного за обманьства на шкоду „моравского аґрарного Банку" і на шкоду якогось есконтера у Відни. Підчас ревізиї в мешканю арештованого знайдено кілька фальшивих печаток а між иншими також печатку берненьскої філії кредитового заведеня для торговлї і промислу. Та печатка як і инші знайдені річи пригадали берненьскій поліциї того загадочного Леопольда Зінґера, котрий торік приїхавши до Львова і замешкавши на короткий час в готелю Метрополь, вимантив хитрим способом 65.000 корон на шкоду львівскої філії кредитового Заведеня для торговлї і промислу а відтак щез без сліду. Всї познаки промавляють за тим, що той Зінґер а арештований тепер Корнфельд, то один і той сам злодій.

— **Самоубийства.** В понеділок вечером о 7 год. шеф департаменту для справ персональних в львівскій дирекциї зелїзниць Юрий Гуттман кинув ся в самоубийчім намірі з вікна III. поверха будинку дирекциї зелїзниць держ. у Львові на брук подвіря і убив ся на місци. Самоубийник полишив лист, в котрім каже, що відбирае собі жите впаслїдок розстрою нервового, але спосіб, в який доконав самоубийства, вказував би на то, що він дїлав з повним спокоєм. Перед самоубийчим скоком здоймив із себе сурдут анґлез, відопняв ковнїрик і краватку, поскладав все на земли, а заложивши руки взад, кинув ся стрімголов на долину. Самоубийник так тарахнув головою об брук, що голова розскочила ся, а мозок розлетїв ся на всї сторони по подвірю. — Гуттман, з роду Жид, належав до визначнїйших урядників дирекциї зелїзниць і служив від 1873 р., був в Станиславові заступником шефа руху, а від 1897 був начальником департаменту персонального львівскої дирекциї. Похорон відбуде ся нинї на жидівске кладовище.

В Зашкові, в ставку тамошного селянина Орловского видобули сими днями з води трупа якоїсь незнаної там женщини. Слїдство виказало, що була то жидівка Блянчова, вдовиця по кондукторі зелїзничім, замешкала у Львові, котра в послїдних часах була хора на умі і мабуть зайшовши до Зашкова, кинулась в самоубийчім намірі до згаданого ставку.

— **Нещаслива пригода.** На черновецкім двірци зелїзничім у Львові дістав ся оногди під колеса ваґона кондуктор зелїзничий Стефан Козак і погиб на місци. Нещасливий спішив ся до служби, коли нараз надїхав ваґон товаровий, котрий пересувано і зробив єму смерть на місци. Померший мав 46 лїт і полишив жінку і 5 дїтий.

Господарство, промисл і торговля

— **Надзвичайні загальні збори** членів господарскої Спілки торговельної стовар. зареєстр. з обмеженою порукою в Камінці струмиловій відбудуть ся дня 7-го падолиста о год. 12-ій в полудне в льокали каси „Райфайзенки" з слїдуючим порядком дневним: 1. Вибір членів ради надзираючої. — 2. Внесеня членів. — Наколи приписане статутом число членів не явить ся, Збори відбудуть ся того самого дня із тим самим порядком дневним о год. 1-шій в полудне. — Камінка струм. дня 20 жовтня 1911. — Дирекция: *А. Саган, Т. Литвин.*

— **„Буковиньска Торговля".** Під такою назвою основало ся на Буковині руске товариство торговельне для орґанізациї торговлї. Товариство се мае склеп в Чернївцях і перейнило склепи в Радівцях і Сторожинци та веде їх до спілки з „Селяньскою Касою" на основі окремої умови. Щоби побільшити свої доходи, переймила „Бук. Торговля" посередництво і гуртову продаж вин, дріждяів і насіня. До кінця червня с. р. мало товариство 186 членів з 260 паями. Активи виказують суму 23.088·17 К, приходи 106.801·10 К, загальний оборот 211.713·90 К. Товариство звернуло увагу на виобразоване персоналу і робило приготовленя до устроєня крамарского курсу. Старшина товариства, вибрана на загальних зборах, ось така: посол І. Семака, проф. Я. Голота, інжінер Попович, директор Г. Гордий і міщанин Ю. Григоращук, до надзираючої Ради, вибрано директора Йосифа Захариясевича, др. З. Кузелю, др. М. Кордубу, А. Гриника, А. Бобчука і **М. Миколаєнка.**

— **В Мостисках** відбудуть ся в пятницю дня 27 жовтня с. р. о 11 год. перед полуднем в льокали „Народного Дому" наради членів тов. „Сїльский Господар" з слїдуючим дневним порядком: 1) Справоздане з дотеперішної дїяльности філії. 2) Відчитане і пояснене обіжників головного Виділу. 3. Справа закупна расової худоби в Чехах. 4. Справа заснованя Спілки для збуту худоби в Мостисках. 5. Внесеня і інтерпеляциї членів. На збори прибуде делеґат „Сїльского Господаря" зі Львова Впр. о. Борачок яко референт спілок для збуту худоби. Всїх членів просимо о як найчисленнїйшу участь. — Мостиска дня 23 жовтня 1911. — За Видїл філії „Сїльского Господаря" в Мостисках. — *Рибачевский*, голова. *Ст. Байдала*, секретар.

Цїна збіжа У Львові.

дня 25-го жовтня:

Цїна в коронах за 50 кільо у Львові.

Пшениця	12·—	до 12·20
Жито	9·60	„ 9·80
Овес	8·10	„ 8·30
Ячмінь пашний	7·70	„ 8·20
Ячмінь броварний	8·50	„ 10 —
Ріпак	—·—	„ —·—
Льнянка	—·—	„ —·—
Горох до вареня	10 —	„ 14 —
Вика	8·50	„ 9·25
Бобик	8 —	„ 8·25
Гречка	—·—	„ —·—
Кукурудза нова	—·—	„ —·—
Хміль за 50 кільо	—·—	„ —·—
Конюшина червона	80·—	„ 90 -
Конюшина біла	95·—	„ 110
Конюшина шведска	75·—	„ 85
Тимотка	70 —	„ 75 –

Телеґрами.

Краків 25 жовтня. Пекарня социяльно-демократичної партиї випекла вчера 800 бохонців хлїба, котрий сей час розкуплено. Нинї продукция дійде до 1500 бохонців. Пекарня розіслала редакциям тутешних ґазет бохонцї хлїба. Проби показали, що хлїб есть добрий і о 6 сот. дешевший на кільоґрамі. Краківскі пекарні в цїли зломленя конкуренциї обнизили цїну свого печива.

Відень 25 жовтня. Рада державна. На початку нинїшного засїданя палата послів приступила до дальшої розправи над предложенем в справі італїяньского факультету. Між иншими промавляв пос. др. Колесса і при сїй нагоді вказав на аґітацию, яку веде в Галичині дружна держава, положена на північнім сході від монархії.

Париж 25 жовтня. З Тріполїса доносять: Вчера застрілили слугу німецкого консуляту, туземця, за то, що той штилетом убив якогось італїяньского вояка.

Константинополь 25 жовтня. Валї Янїни доносить, що всї Італїянцї з виїмкою консуля і кількох осіб винесли ся з міста.

Льондон 25 жовтня. З Пекіну доносять, що депеша консулярна потверджує, що в Кіюкіянґ знищено „ямен". Цісарске войско ставило лиш слабий опір повстанцям. З кількох міст доносять, що богато хіньских моряків втекло в хіньских канонїрок.

Петербург 25 жовтня. Мінїстерство скарбу лагодить проєкт закона вводячий окремний податок войсковий від осіб увільнених від войска. Дохід з того податку мае бути ужитий на емеритури для рядових.

Надіслане.

За редакцию відповідае: АДАМ КРЕХОВЕЦКИЙ

ОГОЛОШЕНЯ.

З друкарні В. Лозиньского, (під зарядом І. Недопада) у Львові. Телефона ч. 527.